

хвъркнала. Слѣзла край рѣката, отсѣкла една върбова прчка, направила свирка и писнала: — Чичо пе! Чичо пе! Чииичо!

А единъ гължбъ изкочилъ отъ гората, прѣпналъ надъ главата ѝ, ударилъ русата ѝ коса съ крило — за да я изплаши.

— Гу-гу! гу-гу!

И тя се втурнала низъ полето. Че като викнала, че като заплакала — реве та се кжса. Порѣсила нивитѣ съ сълзи.

Дошло едно дребно човѣче: педя човѣкъ — лакътъ брада. Изправило се предъ нея и почнало да ѝ се присмива. Извадило изъ торбата си единъ брѣмбаръ.

— Брррр!

Пакъ се засмѣла.

Коя е тя? Защо ходи между насъ? Никой не я вижда, а всички я познаватъ. Тя е зашеметила цѣлата земя. Иде тая сутринъ — влиза направо презъ прозореца, навежда се и шепне на ухото му. Той усѣща какъ нейнитѣ кждри милватъ лицето му и цѣлъ пламва. Буденъ е и всичко чува. Но се преструва на заспалъ.

— Шт! Слушай! Слушашъ ли? Азъ ти нося...

Протегна ржка...

Но кжде е отишелъ? — занесениятъ Илия отминалъ нивата.

— Ваааа! Стой!

Обръща колесарката, връща се назадъ. Трънkitѣ край синора примиратъ отъ смѣхъ.

Нека се смѣятъ!

3.

Впрегна воловетѣ, зажегли хомота, сложи кобиличката. Обърна се къмъ възходящото слънце и се прекръсти. На една копраля се издигнало. Пипна копралята и подсвирна.

— Дииии!